

NEWSLETTER

helmikuu 2010

Niin se huiskahti se helmikuukin käsistä. Koko kuukausi kärvisteltiin pakkasen otteessa ja lumen kanssa taistellessa, muutoin ei ole tässä kuussa tapahtunut sen kummempaa. Ratsastajat ovat kevätkaudelle jonkin verran vähentyneet syksyyn verrattuna. Aikuisratsastajat ovat tinkineet tiukassa taloustilanteessa omista ratsastuksistaan mutta junioreiden harrastukselle harva on laittanut jarruja. Näinhän se pitää ollakin. Toivotaan että aikuisetkin palaavat hevosen selkään kun finanssit hieman helpottaa.

Kuukauden ratsastaja: Anna

Loviisassa asuva Anna Sjöblom on ratsastanut meillä noin vuoden verran. Hän ratsastaa tällä hetkellä ainoassa ryhmässämme, jonka kanssa puhutaan stallsvenskaa eli tytöt ovat äidinkieleltään ruotsinkielisiä. Opetuskieli stallsvenska on sekoitus kaikkea mahdollista elekieli mukaan lukien, pääasia että asia tulee ymmärretyksi. Anna on innostunut ja sitkeä harjoittelija.

Kuva: Anna ja Ressu

Minkä ikäinen olet ja missä olet ratsastanut?

Olen 13-vuotias ja aloitin yksityistallilla Loviisassa sitten ratsastin myös Anniinan ja Esman talleilla ennen tänne tuloa.

Miksi ratsastat?

Hevoset on niin mukavia ja on hienoa saada kontaktia niiden kanssa

Harrastatko jotain muuta?

Jalkapalloa.

Mikä ratsastuksessa on kivointa?

Laukkaaminen

Mikä hevosista on suosikkisi?

Vili, se on niin kiltti ja rauhallinen.

Esteratsastus vs. kouluratsastus

Kun vanha esteratsastaja vaihtaa esteet pitsinypläykseen.

Tallimme painopiste on parin vuoden aikana muuntunut vahvemmin kouluratsastukseen. Asia josta kaverini minulle hieman irvailevat, kaikki luonnollisesti esteratsastajia. Syynä tähän on painavimmin tamma Daphne, jonka ratsastaminen sai meikäläisenkin jo kilpailemisen lopettaneen esteratsastajan kiinnostumaan kouluratsastuksesta. Sen selässä vain tuntui heti alusta lähtien niin mahtavalta, että ennen risuilta tuntunut asia muuttui ruusuiksi. Jo hieman aiemminhan ennen meikäläistä myös tyttäreemme oli siirtynyt kouluratsastajaksi.

Toinen syy on kaupallinen. Jo useampi vuosi sitten totesimme että jos haluaa joskus jotain tuloa hevosten kasvatuksesta, niin hyvä sukuisista ja lupaavista nuorista kouluhevosista sen voi hieman varmemmin saada (lue: siis jäädä hieman vähemmän tappiolle)

Olen ratsastanut nyt reilut 40 vuotta ja koulua vakavammin harrastanut siitä siis vajaat 2 vuotta. Silloin kun olin nuori, koulua ratsastivat vain tytöt ja nekin pääasiassa meidän poikien mielestä hienohelmoja ruotsinkielisiä nirppanokkia sekä muutama mies jotka olivat muuten vain epäilyttäviä. Tosi miesten mielestä kouluratsastus oli yhtä hauskaa kuin maalin kuivumisen katselu. Ja myös olimme vakaasti sitä mieltä, että

esteratsastaja pärjää kouluratsastuksessa koska vain.

Kun nyt sitten vanhalla iällä aloin harjoitella kouluratsastusta, tunsin olevani jääkiekkoilija joka siirtyy kaunoluisteluun. Molemmissa lajeissa on luistimet ja pitää ostaa luistella, mutta ajatelkaapa vaikka Selännettä yrittämässä lutseja ja muita kiemuroita samoissa kisoissa Korven, Pöykiön ja kumppaneiden kanssa. Ei taitaisi Teemunkaan ojennukset heti mennä putkeen, vaikka kiistatta on maailman parhaita luistelijoita.

Kuva: Juuli Thielon kanssa maastossa. Thielo miettii että uidako pitäisi kun jalat ei tahdo tavata pohjaa kaiken ajoin.

Hienohelmoja narsisteja

Vieläkin puhutaan että kouluratsastajat ovat eripuraisia ja kyräilevät toisiaan eikä yhteishenkeä ole. Viime kilpailukauden perusteella en kuitenkaan havainnut tällaista, tosin tutustuin vain lähinnä nuorten hevosten kanssa ratsastaviin. Mutta siinä joukossa tapasin vain mukavia ihmisiä, keskustelu oli helppoa ja neuvoja sai jos kysyi, tulipa jopa välistä tuomarit kilpailun jälkeen antamaan vinkkejä.

Eikä kilpailu tuntunut veriseltä vaikka tosissaan kaikki yrittivät, vaan toisten hevosista oltiin kiinnostuneita sekä iloisia jos joku meni hyvin. Nuorten hevosten ratsastajissa ei juuri ole meikäläisen tyyppisiä harrastajia vaan suurin osa on työkseen hevosia ratsastavia, mikä onkin hyvä nuorten hevosten tulevaisuuden kannalta.

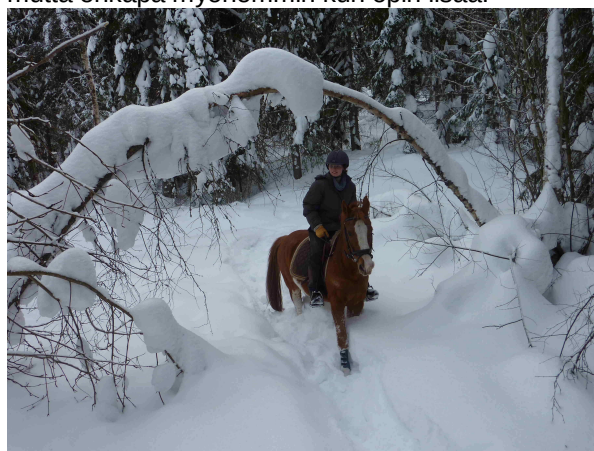
Aika paljon tuntuu edelleen olevan kouluharrastajista näitä ruotsinkieltä puhuvia, mutta eipä sekään ole enää ongelma kun täällä Pernajassa siihen murteeseen alkaa tottua.

Ehkäpä tyyppinä kouluratsastajat ovat hieman kuitenkin hienohelmoja esteratsastajiin verrattuna. Laji vaatii tarkkuutta kaikissa yksityiskohdissa alkaen puhtaista ratsastushousuista ja kiillotetuista saappaista, mutta hyvin näytti yksi tällainen resupekka sopivan joukkoon.

Kilpailut

Esteratsastuksessa parasta on vauhti ja adrenaliini joka täyttää sinut, varsinkin jos radalla saat rytmistä kiinni ja radan ratsastaminen sujuu kuin tanssi.

Mutta liki samaa tunnetta pääsee myös kouluratsastuksessa, jos tunnet että sinulla on allasi hieno hevonen ja haluat näyttää muillekin miten mahtava hevonen sinulla on. Itsestä kouluratsastus ei ole sellaista tosikilpailamista kuin esteratsastus, jossa taistellaan kelloa vastaan. Estekisoissa jännitin paljon enemmän suoritusta kuin koulussa. Kouluratsastuskilpailut ovat kaikkiaan rennompia, sinulla on tietty lähtöaika tiedossa ja voit toimia sen mukaan. Mutta sellaista superfiilistä joka tuli hyvin sujuneen esteradan jälkeen en ole tavoittanut, mutta ehkäpä myöhemmin kun opin lisää.

Kuva: luminen maasto on kaunis ja todella hiltainen

Treenit

Harjoittelu esteillä on kovaa, mutta jollain tavalla leikinomaisempaa kuin kouluratsastus. Kouluratsastuksessa kun koko ajan pitää muistaa tehdä ihan kaikki keskittyen, jopa se viimeinen käyntiin siirtyminen. Jos välillä teet hyviä siirtymisiä ja välillä sinnepäin, kumpi sitten tulee tehtyä radalla paineessa.

Samoin kouluratsastus on huomattavan paljon hikisempää kuin esteiden ratsastus, jossa maksimi suoritukset ovat paljon lyhytkestoisempia. Esterata kestää yleensä alle minuutin kun koulurata vie yleensä yli 5 minuuttia. Eli siinä mielessä kouluratsastus on enemmän urheilua. Ja jo se hiiskatin isoravisen hevosen harjoitusraviin tottuminen, jota en ollut vuosikymmeniin mennyt muutamia metrejä lukuunottamatta otti aikansa. Poikamme Julle sanoi jo 8-vuotiaana että harrastaa esteratsastusta koska siinä ei tarvitse mennä harjoitusravia.

Kyllä voi sanoa että ratsastuskuntoni on paljon parempi kuin esteratsastusaikoihini. Myös kouluhevosen on oltava paljon vahvemmassa kunnossa kokonaisvaltaisesti jaksakseen koko pitkän ohjelman läpi väsähtämättä. Estehevonen taas on kuin sprintteri joka vetäisee 100 metriä ja

puhaltaa sitten, lihaksia siinäkin tietty tarvitaan mutta eri tavalla.

Samoin huippuestehevokset suoriutuvat monista vaativista koululiikkeistä vaikkakaan eivät ehkä korkeita pisteitä niistä kouluradalla saisikaan. Mutta esteradalla ratkaiseekin vain toiminta ja tuloksen voi lukea taululta heti, eikä siihen vaikuta kenenkään henkilökohtainen arvio.

Se onkin sitten iso ero joka on pakko niellä ja hyväksyä kouluratsastuksessa.

Lunta ja lisää lunta

Tänä talvena lumi ja pakkanen on aiheuttanut paljon lisätyötä elämän normaalirytmiiin.

Niin meillä ja muuallakin lumi ja pakkanen ovat olleet päivän puheenaiheita. Pihojen ja kulkuväylien pitämisessä kulkukelpoisena on ollut kova urakka, ja esimerkiksi tarhojen välit ovat sen verran kapeat että traktorilla ei voi aurata, joten siellä tarvotaan hangessa. Aitojen alalangat tai – juoksut ovat jääneet hangen alle piiloon ja sähkö ei kierrä kunnolla aidoissa. Onneksi vielä hevoset ovat pysyneet niissä.

Kuva: Maneesin katon tyhjennys. Räystäs on 6 m korkeudessa, joten liukastua ei kannata, maneesin katolla kun ei ole mitään minne naruja kiinnittäisi. Onneksi lunta oli kertynyt enempi vain toiselle lappeelle, katto kun on yli tuhat neliötä.

Kattojen keventäminen on ollut myös iso urakka mutta ajattelimme että mukavampi kuitenkin lapioda lunta katolta alas kuin maneesin pohjalta ulos. Esim Ruotsissa on maneesia sortunut ja yksi niin että siellä oli ratsastustunti menossa. Onneksi ihmisiä ei loukkaantunut pahemmin mutta yksi poni loukkaantui niin että se jouduttiin lopettamaan. Jo nyt hirvittää se vesimäärä mikä tästä lumesta tulee kun se alkaa sulaa. Ja voi sitä mutavelliä. Mutta eletään päivä ja ongelma kerrallaan.

Päivät pitenevät jo vauhdilla, ensimmäinen tunti kävikin jo maastossa. Saimme valon riittämään kun aloitimme puolituntia normaalia aiemmin. Luminen maasto on sen verran raskas, että hevosilta ei voi vaatia enää muuta samana iltana, joten maastoilua ei voida kovin usein harrastaa. Mutta pyrimme siihen, että mahdollisimman moni pääsisi kokemaan syvät hanget ja lumivaipan vaimentaman rikkumattoman hiljaisuuden. Metsässä on hyvä pysäyttää hevonen hetkeksi ja kuunnella kuinka ei kuule mitään. Vain omat ajatukset ja hevosen hengitys huuruna ilmassa.

Hyvää kevättalvea

www.perriertalli.fi